

(παρατηρείται εὐφορία τῆς γῆς, ἃν δὲν βρέξῃ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὰ Φῶτα, βρέξῃ δὲ τοῦναντίον τὸ Πάσχα) Πελοπν. Μάις ἄβροχος, χρονιὰ εὐτυχισμένη (ἃν δὲν βρέξῃ τὸν Μάιον, εὐδοκιμοῦν οἱ δημητριακοὶ καρποὶ) Πάτρ. Αὐγουστος ἄβροχος, μοῦστος ἄμετρος (ἢ κατ' Αὐγουστον ἀνομβρία εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ συντελεῖ εἰς τὴν αὐξησιν τῆς παραγωγῆς τοῦ οἴνου) Ἀρκαδ. Χαλκ. 'Σ' τοὺν ἄβριχον τοὺν κισθὸ καλὸ 'νι κί τοῦ χαλάς' (ὁφείλει τις νὰ ἀρκῇται εἰς τὸ πενιχρὸν καὶ ὀλίγον, ὅταν δὲν εὐρίσκη καλότερον καὶ περισσότερον. Πβ. ἀβροχιά) Κοζ. || Συνεκδ. ἐπὶ τοῦ σφόδρα φειδωλοῦ καὶ φιλαργύρου Μεγίστ. : Φρ. 'Ἀβρεχο σύννεφο εἶναι.

ἄβροχος ἐπίθ. (Π) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βρόχος.

Ὁ μὴ συλληφθεὶς εἰς βρόχον, συνήθως ἐπὶ πτηνῶν : Ἐφυγε ἄβροχο.

ἀβρωνιά ἢ, βρουνιά Ἀθῆν. Κρήτ. Λέρ. Λέσβ. Πελοπν. Τήν.—Λεξ. Γαζ. (λ. βρουωνία) Περίδ. Αἰν. Βυζ. ἀβρωνιά Ἀνδρ. Κρήτ. (Βιάνν. Μονοφάτσ. κ.ά.) Νάξ. (Βόθρ. Κορων. κ.ά.) Ρόδ. Σέριφ. Σύμ. Τήν. Χίος κ.ά. ἀβρουνιά Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Ἰων. (Μαγνησ.) Λέρ. Σάμ. Τήν.—Λεξ. Γαζ. (λ. βρουωνία) ἀβρουνιά Πάρ. ἀβρουνιά Ἰων. (Μαγνησ.) ἀβρουνιά Κύθηρ. ἀβρωνιὰ Δ.Κρήτ. ὀβρουνιά Μακεδ. (Θεσσαλον.) ὀβρουνιά Λέσβ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βρουωνία. Εἰς τὸν τύπ. σβρουνιά τὸ σ προήλθεν ἐκ συνεκφ. τοῦ ἄρθρ. τοῖς. Πβ. ΧΠαντελίδ. ἐν Byzant.-Neugr. Jahrb. 5 (1928) 426. Ὁ τύπ. ἀβρουνιά κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -έα δηλωτικὰ φυτῶν.

1) Τὸ φυτὸν βρουωνία ἢ κοινὴ (tamus communis), ἢς ποικιλία βρουωνία ἢ Κρητικὴ (tamus Cretica), τῆς τάξεως τῶν διωσκοριδωδῶν (dioscoridaceae) (ΠΓεννάδ. 215), ὁμοιον πρὸς κλῆμα ἢ περιτλοκάδα, τοῦ ὁποίου οἱ ἐδώδιμοι βλαστοὶ ἐμπλέκονται εἰς τοὺς παρακειμένους θάμνους (Διωσκορ. 4,181) σύνηθ. 2) Τὸ φυτὸν σμίλαξ ἢ τραχεῖα (smilax aspera) Κρήτ. Πελοπν. Συνών. ἀρόβατος. [**]

ἀβρωνιάζω Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβρωνιά.

Πηγνύω εἰς τὴν γῆν λεπτά ξύλα παρὰ τὴν ρίζαν τῶν φασηόλων διὰ νὰ περιελίσσονται ταῦτα : Ἀβρωνιάζω τὰ φασόλια.

ἀβρωτος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.) ἀβρώτος Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) ἀβρίετος Πόντ. (Τραπ.) ἀνάβρωτος Πόντ. (Τραπ.) ἀνεβρίετος Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) ἀνεβρίετος Πόντ. (ᾠφ.) ἀνοβρίετος Πόντ. (Κοτύωρ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀβρωτος. Περί τῶν ἐκ τοῦ ἀνα- ἀνε- τύπ. ιδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Ὁ μὴ τρωγόμενος, ὁ ἀκατάλληλος πρὸς βρωσιν Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. κ.ά.) : Τὰ λάχανα ντὸ φυτρώννε ἀπάν' 'ς σὰ ταφία ἀβρωτα γίν'τανε (τὰ λαχανικά, δηλ. τὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα φυτρώνουν ἐπὶ τῶν τάφων γίνονται ἄβρ.) Κρώμν. Τραπ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἀριστοτ. Ζῴων ἱστ. 10,22 (617b) «σκῶπες... οὐκ ἐσθίονται διὰ τὸ ἀβρωτοὶ εἶναι», Πλουτάρχ. Συμποσ. 8,9,3 (733e) «πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον ἢδιστα νῦν γέγονεν, ὥσπερ οἰνόμελι καὶ μήτρα». 2) Ἀηδὴς τὴν γεῦσιν, ἄνοστος,

συνήθως ἐν συνεκφ. μετὰ τῶν ἐπιθ. ἀναλος ἢ ἄνοστος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. ᾠφ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.) : Ἀναλον καὶ ἀβρωτον φαεῖν (φαγεῖ) Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. Ἀνοστον καὶ ἀβρωτον φαεῖν Χαλδ. Ἀναλον καὶ ἀνεβρίετον φαεῖν ᾠφ.

3) Μεταφ. ὁ προξενῶν ἀηδίαν, ὁ ἄχαρις εἰς τὴν μορφὴν, εἰς τοὺς τρόπους καὶ τοὺς λόγους, ἐπὶ ἀνθρώπου, ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ λόγου, γέλωτος κττ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. ᾠφ. Τραπ. Χαλδ.) : Ντ' ἀβρωτος ἀνθρωπος ἐν' ! (τί ἀηδὴς ἀνθρωπος εἶναι !) Τραπ. Χαλδ. Ἀνοστος τὸ' ἀνεβρίετος ἀνθρωπος ᾠφ. Ἀναλα καὶ ἀβρωτα λόγια (λόγοι προξενούντες ἀηδίαν) Κερασ. Ἀναλον καὶ ἀβρωτον γέλος (γέλως) Κερασ. Χαλδ. β) Ἀγροῖκος εἰς τὴν συμπεριφορὰν, τραχὺς τοὺς τρόπους Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.) : Ἀβρωτος ἄρθωπος Ἀμισ. Πολλ' ἀβρωτος ἐν' (πολὺν ἄβρ. εἶναι) Κοτύωρ. Ἀβρωτον παιδὶν Ἀμισ. Συνών. βάρβαρος, χωρεῖατης.

ἀβρωτωτὸς ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβρωτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτὸς.

Ὁ ἔχων ἀηδὴ πῶς τὴν γεῦσιν, ἐπὶ τροφῶν.

ἀβτζήδικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβτζήδ'κος Προπ. (Κύζ.) ἀβτζήδ'κους Λέσβ. ἀβιτζήδικος Κύθν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβτζής.

Κυνηγετικὸς ἐνθ' ἀν. : Σκυλλὶ ἀβιτζήδικο Κύθν. Ἀβιτζήδ'κους σκύλλους Λέσβ. Γαττὶ ἀβιτζήδ'κο Κύζ.

ἀβτζής ὁ, Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. κ.ά.) Κρήτ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. Σάμ. Στερελλ. Σύρ. κ.ά. ἀβτζής Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀβτζής Μεγίστ. Σύρ. ἀβιτζής Ἀμοργ. Ἀνδρ. Εὐβ. (Κύμ.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.) Πελοπν. (Βασαρ.) κ.ά. ἀβιτζής Χίος (Καρδάμ.) ἀγουτζής Κρήτ. Θηλ. ἀβιτζήδ'σσα Λέσβ. ἀβιτζαρία Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀβιτζοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τουρκ. avci. Ἡ ἀνάπτ. τοῦ ι εἰς τὸ ἀβιτζής δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ φωνητικῶς καὶ κατ' ἀναλογ. τοῦ οὐσ. ἄβι, ὁ πβ. Τὸ θηλ. ἀβιτζαρία κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -αρία θηλ. τῶν εἰς -αρις.

1) Κυνηγὸς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Εἶναι καλὸς ἀβιτζής Κύθν. κ.ά. Κάνω τὸν ἀβιτζή Ἀπύρανθ. Ἀβιτζοῦ κάττα (γαλῇ κυνηγοῦσα τοὺς ποντικούς) αὐτόθ. Ἀβιτζαρία κάττα Σάντ. Χαλδ. κ.ά. || Παροιμ. Τ' ἀβιτζή τοῦ πιάττου ἰννεὰ φουρὲς ἀδειανὸ τοὶ μιὰ ῥ'μᾶτον (ὅτι εἶναι ἀβέβαιοι οἱ ἐκ τοῦ κυνηγίου πόροι τοῦ κυνηγοῦ. Ἡ παροιμ. παραλλαγή μεσαιωνικῆς, ἦν ιδ. παρὰ Πλανοῦδ. ἀριθ. 187) Λέσβ. β) Καλὸς σκοπευτῆς Μεγίστ. Πελοπν. (Βασαρ.) 2) Ἐπιτήδειος πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς Στερελλ.

ἀβτζιλίκι τό, ἀμάρτ. ἀβτζιλίκ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀβτζιλίκ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀβτζιλούγ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀβτζιλούχ' Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Τουρκ. avcılık.

Κυνήγιον ἐνθ' ἀν. : Πάω 'ς σ' ἀβτζιλούχ' Χαλδ.

ἀβτζολόγος ὁ, ἀμάρτ. ἀβιτζολόος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβτζής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος.

Ἐκ τῆς σημ. τοῦ κυνηγοῦ συνεκδ. ὁ γυναικοθήρας: *Εἶδα μορφὴν τοῦ ὑναίκα ἦτον εὐτή, ἕνας καλὸς ἀβτζολός* τὸ ἐχρειάζουσαν νὰ τὴν ἀβτζολογήσῃ νὰ σοῦ πῶ ὦ! (ἐγὼ) Συνών. *κυνήγος*.

ἀβτζολογῶ ἀμάρτ. ἀβτζολοῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβτζολόγος.

Ἐκ τῆς σημ. τοῦ κυνηγῶ συνεκδ. ἐπιζητῶ τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν, γυναικοθηρῶ: *Πῶς μ' ἀρέσει ν' ἀβτζολοῶ!* Φτὸς ὅλη μέρα ἀβτζολοῶ τοὶ ὑναίκες. Μούρ' ἔλα μ' ἀβτζολομένη τὴν ἔχω ὦ, μὰ δὲν ἤκαμα δουλειὰ (ἂν καὶ ἔχω κυνηγήσῃ αὐτὴν τὴν γυναῖκα, δὲν κατῶρθωσα τίποτε). Συνών. *κυνήγῶ*.

ἀβτζόσκυλλος ὁ, ἀμάρτ. ἀβτζόσκυλλος Πόντ. (Σάντ.) ἀβτζόσκυλλος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβτζήσ καὶ σκύλλος.

Κύων κυνηγετικός.

ἀβυζάκωτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζάκωνω.

Ὁ μὴ προσκεκολλημένος που στερεῶς: *Οἱ ἀβδέλ-λες ἐν' ἀβυζάκωτες τὸ ἐν νὰ π-πέσουν* (καὶ θὰ πέσουν).

ἀβυζάλιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀβυζάλιστος Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἀβυζάλιος Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζαλίζω.

Ὁ μὴ θηλάσας, ὁ ἀθήλαστος ἐνθ' ἀν.: *Μωρὸν ἀβυζάλιστον Τραπ. Μωρὸ ἀβυζάλιο* Ὁφ. Συνών. **ἀβύζαχτος** 2.

ἀβύζαχτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀβύζαστα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβύζαχτος.

Ἄνευ θηλασμοῦ: *Ἀβύζαστα* ἔχω ἀκόμα (δὲν ἔχω ἀκόμη θηλάσει).

ἀβύζαχτος ἐπίθ. ἀβύζαστος Καππ. (Ἀραβάν.) Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. ἀβύζαστους Θράκ. (Αἰν.) ἀβύζαστος Σύμ. ἀβύζαχτος Ἡπ. Κρήτ. Μῆλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σῦρ. (Ἑρμούπ.) κ. ἀ. ἀβύζαχτους Ἡπ. (Ζαγόρ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. κ. ἀ. ἀβύζαχος Κεφαλλ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Σουδεν.) κ. ἀ. ἀβύζαχους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζάωνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Παθ. ὁ μὴ θηλασθεὶς Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Μῆλ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ.: *Γῖδα ἀβύζαχτη* Ἡπ. Προβάτα ἀβύζαχτη Λακων. *Ἡ γυναῖκα μου εἶναι ἀβύζαχτη* ἀπὸ χιτὲς τὸ βράδυ Μῆλ. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ θηλάσας Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Καππ. (Ἀραβάν.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Λακων. Σουδεν.) Σύμ. Σῦρ. (Ἑρμούπ.): *Ὁ γιός του εἶναι ἀβύζαχτος* Μῆλ. *Ἀρνι-παιδὶ ἀβύζαχτο* Ἀρκαδ. Ἑρμούπ. Ἡπ. κ. ἀ. *Τὸ παιδί ἔμεινε ἀβύζαχο, γι' αὐτὸ εἶναι σκαρτσασμένο* (δὲν ἐθήλασεν ἐπαρκῶς, καθ' ἣν ἐποχὴν ἔπρεπε καὶ ἔμεινε καχεκτικόν) Σουδεν. Συνών. **ἀβυζάλιστος**.

ἀβυζόπιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβ'ζόπιαγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζοπιάνω.

1) Ὅστις δὲν ἔπιασεν ἀκόμη τὸ βυζί, δὲν ἐθήλασεν εἰσέτι εἴτε ἕνεκα καχεξίας εἴτε δι' ἄλλον λόγον, ἐπὶ βρέ-

φους μόλις γεννηθέντος: *Τὸ 'χ'νι ἀβ'ζόπιαγον ἀκόμα τοῦ πιδάκ'.* 2) Μεταφ. ὁ ἀσθενοὺς κράσεως, ὁ ἀδύνατος καὶ καχεκτικός, συνήθως σκαπτικῶς: *Διαόλ' ἀβ'ζόπιαγον, θέλ'ς νὰ τὰ βάλ'ς μὲ μένα!*

ἀβύζωτος ἐπίθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 29.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυζώνω.

Ὁ μὴ ἀποκτήσας ἀκόμη βυζιά, μόνον ἐπὶ κορασίου, τοῦ ὁποίου δὲν ἀνεπτύχθησαν εἰσέτι οἱ μαστοὶ: Ποίημ.

Καὶ οὐδὲ μικρὲς καὶ ἀβύζωτες χλωρὰ βοτάνια κόβουν, χλωρὰ καὶ ἀδροσοβόλητα, τὰ στήθη νὰ γυτέψουν γὰ νὰ βυζώσουν ἔνωρα καὶ νὰ γοργομεστώσουν.

ἀβύθιστος ἐπίθ. Λεξ. Περίδ. ἀβύθ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βυθίζω.

Ὁ μὴ βυθιζόμενος ἢ ὁ μὴ βυθισθεὶς ἐνθ' ἀν.: *Ἀβύθ'γου ξύλου* (μὴ βυθιζόμενον εἰς ὕδωρ) Αἰτωλ.

ἀβύσσι τό, ἀμάρτ. ἀβύσσ' Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄβυσσο.

Ἡ ἄβυσσος: *Στ' ἀβύσσ' τ'ς θάλασσας.*

ἄβυσσο ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ζάκ. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σίφν. Σῦρ. κ. ἀ.—ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 160 ἄβυσσα Ρόδ. ἄβυσσα Ρόδ. ἄβυσσο Παξ. ἄβυσσος ὁ, Θράκ. (Σαρακκλ.) Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. Τρίκκ.) Ρόδ. Σύμ. κ. ἀ. ἀφ'σους Β.Εὐβ. ἄβυσσος Ρόδ. ἄβυσσος Παξ. ἀβύσσο Ἀπουλ. (Καλημ.) ἄβυσσε Τσακων. ἄβυσσε Τσακων. ἄσ'βος ΑΠαπαδιαμ. Πασχαλ. διηγ. 82 Πληθ. ἄβυσσα τά, Ρόδ. Σίφν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄβυσσος, ὅπερ ὡς οὐσ. ἤδη μεταγν. Ὁ τύπ. ἄσ'βος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἄσ'συβος, ὅπερ ἐγεννήθη κατὰ μετάθ. φθόγγ. Τὸ ἀρσ. ἄβυσσος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὑδατα πολλὰ θαλάσσης, λίμνης, φρέατος κττ. ἔχοντα βάθος πολὺ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. Κρήτ. Κύθηρ. Παξ. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. Τρίκκ.) Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Τσακων. κ. ἀ.—ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Θάλασσα, ποῦ 'ν' οἱ ἄντρες μας καὶ ποῦ 'ναι οἱ καλοὶ μας; —Τί νὰ σᾶς πῶ, καημένες μου, τὰ μαῦρα τὰ μαντᾶτα; Οἱ ἄντρες σας ἐπνίγηκαν 'ς τὴν ἄβυσσόν μου κάτω

Ἡπ. || Συνεκδ. ἐπὶ πλησμονῆς: Φρ. *Σὰν τὴν ἄβυσσον τῆς θάλασσας* Ἡπ. *Ἄκου μέσα 'ναι ἄβυσσος μέγας* Σύμ. *Ἐψε τὴν ἄβυσσον* (κατὰ κόρον) Ἡπ. *Θέλει νὰ φάῃ τὴν ἄβυσσον* (ὑπερβολικῶς) Λακων. *Τρώει ἔναν ἄβυσσον* Παξ. (Συνών. φρ. *ἦπιε τὴν ποταμοθάλασσα, τρώει τὸν περὶδρομο, ἔφαε ἔναν ἀβ'λέμονα-ἔνα περὶδρομο-ἔναν Ἄδη*). *Κρασί-νερό-χρήματα ἄβυσσος* Λακων. *Τί ἄβυσσος ποῦ 'ναι!* (ἐπὶ παντὸς πράγματος ὑπάρχοντος ἐν πλησμονῇ) Κύθηρ. *Ἡκαμε πεπόνια τὴν ἄβυσσον* Σῦρ. *Τὰ σταφύλια εἶναι ἄβυσσος* Κρήτ. *Ἐγινε τὸ λάδι ἄβυσσον* Αὐλωνάρ. *Ἐχει γρόσα ἄβυσσον* (εἶναι πλουσιώτατος. γρόσα=γρόσια, χρήματα) Σίφν. *Τοί ἄβυσσε ἀχράε!* (τί πολλὰ ἀχλάδια!) Τσακων. *Ἄβυσσε ὦω* (ἄφθονον ὕδωρ) αὐτόθ. *Εἶναι ἄβυσσος αὐτή!* (ἐπὶ φλυαρίου γυναικός) Τρίκκ. *Σκοτίδ' ἄσ'βος ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἀν.* Ἡ χρῆσις τῆς λ. πρὸς δήλωσιν τῆς πλησμονῆς ὑδάτων καὶ παρὰ τοῖς μεταγν. Πβ. Ἡσυχ. «ἄβυσσος» πέρας οὐκ ἔχοντα ὕδατα, ἄπειρα, ἀκατάληπτα. β) Βάθος κρημοῦ δυσθεώρητον, χάος Ζάκ. Τσακων. κ. ἀ.: *Μὴν κατεβῆς ἀπ'*

